

In memoriam

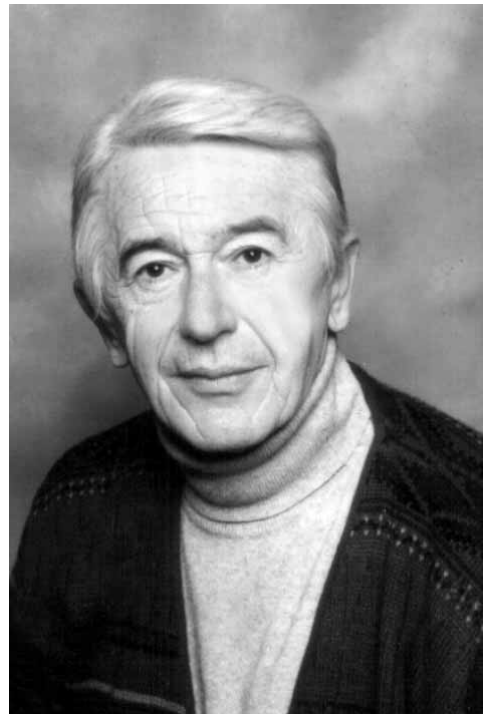
Почивај у миру, пријатељу!

Умро је Драган Т. Томић (1941–2015), драмски писац, прозни писац, члан Председништва Удружења драмских писаца Србије, члан Удружења књижевника Србије, оснивач и председник Синдиката српских писаца...

Вероватно делује хладно и претенциозно започети овако некролог пријатељу; ипак то су чињенице које бисмо желели да предочимо крхком памћењу савременика и евентуалних потомака. Камичци што представљају грађу за мозаик културне историје Срба пречесто се претварају у прах пред колективном амнезијом, коју тако ефикасно подстиче анестетик новог светског поретка (*Neue Ordnung*). – Молим уредника да не цензурише овај део текста!

Драгана Т. Томића упознао сам далеке 1980. године (када смо били, још увек, сразмерно млади, лепо и наивни), као првог добитника награде БРАНИСЛАВ НУШИЋ, на анонимном конкурс за најбољу драму на српском језику, што га је Удружење драмских писаца Србије расписало, и од та

да је додељује сваке године, до дана данашњег. Тако је Томић постао и члан нашег удружења а убрзо друг и пријатељ.

Драган Томић

Награђена драма *Раскриће* кренула је, затим, на свој тријумфални пут од Београда (Југословенско драмско позориште, у режији Стеве Жигона) до Москве, преко Љубљане, Крагујевца, Шапца, Мостара, Зајечара, Ниша, Приштине. Следи драма *Рукавице*, која је кривудавим позоришним путевима стигла и до Париза; затим, 1987, долази *Шийтар* (у режији Љубише Ристића у Суботици), представа играна са великим успехом широм Југославије и на гостовањима у Америци. Исте године, у Просвети објављује роман *Шкрицац*. 1990 поново добија награду БРАНИСЛАВ НУШИЋ, за драму *Псећа кућица*. Написао је још двадесетак драма, од којих је већина играна у српским позориштима и објављена у едицији “Савремена српска драма“. Драма *Девојке* објављена је 1990. године у Москви, у часопису “Савремена драматургија“ и са успехом играна у Русији. Осим дела *Шкрицац*, Просвета му је објавила још четири романа.

То би, отприлике, били шутири обрисе уметничке биографије Драгана

Т. Томића. Детаље, анализе, процене остављам другима, који су за тако штогод “надлежни“.

Инсистирао је на томе средњем слову “Т“, желећи, ваљда, да сачува спомен на порекло, село Шеварице у Мачви, где је рано, у рату, изгубивши оца, научио од вољеног деде шта је то тешки рад и шта је то част. Остао је частан и, као ретко ко, поуздан – до краја. И радио је, до краја, пуном снагом – која није била мала – за писањем столом, у Удружењу, на јавним трибинама где су се бранили остаци згажене српске културе... И градио и дограђивао, заједно с мајсторима, свој Театар на Сави, својеврсну позоришну сцену на понтону. И трчао, зором, по пет километара, стазом поред реке.

“Доста, Томићу!“ – говорио сам му. “Хоћу да умрем радећи, хоћу да умрем на ногама!“ – одговарао би. Тако је и било. Претрчао је тог јутра двеста корака и пао. Издахнуо је – рекао је лекар – тренутно, пре но што је додирнуо тле. На ногама.

У Београду, Миладин Шеварлић
23. маја 2015.

